

Lecția 3

Existență Lui Dumnezeu - Planul

Cursul de apologetică prin corespondență Apologetics Press
Bert Thompson, Ph. D și Kyle Butt, M. A.

Una dintre legile folosite în logică este legea raționalității. Această lege spune că o persoană ar trebui să accepte ca adevărate doar acele concluzii care sunt susținute de dovezi adecvate. Această lege are dreptate, căci o persoană care acceptă concluzii care nu sunt sprijinite de nici o dovadă, sau de dovezi neîndestulătoare este probabil irațională. În susținerea teoriei că există Dumnezeu, credincioșii folosesc argumentări clare și logice și informații factice care constituie argumente adecvate pentru a justifica tragerea concluziei că Dumnezeu există.

Dovezile folosite pentru a dovedi punctul de vedere al credinciosului pot fi de multe feluri. Diferitele argumente prezentate de credincioși, luate laolaltă, alcătuiesc un caz extrem de convingător, irefutabil, care pledează în favoarea existenței lui Dumnezeu. Luate ca un întreg, dovezile sunt adecvate pentru a duce la concluzia că Dumnezeu există. În această lecție, vom prezenta și analiza și mai multe care dovedesc existența lui Dumnezeu.

ARGUMENTUL TELEOLOGIC

Pentru a dovedi existența lui Dumnezeu, credincioșii deseori apelează la ceea ce este cunoscut sub numele de argumentul teleologic. "Teleologia" este un cuvânt care se referă la scop sau plan. Prin urmare, acest mod de a privi lucrurile sugerează ca unde există un plan, trebuie să existe și cineva care să-l fi întocmit. În formă logică, argumentul acesta poate fi prezentat după cum urmează:

- (1) Dacă Universul prezintă dovezi care atestă un proiect trebuie să existe cineva care să-l fi proiectat.
- (2) Universul prezintă dovezi care trădează constituirea sa după un plan sau proiect.
- (3) Prin urmare, Universul trebuie să fi avut un proiectant.

Această argumentare logică formulată corect, și implicațiile pe care le aduce cu sine, nu au scăpat atenției acelor care nu cred în Dumnezeu. Chiar și necredincioșii înțeleg că nu poți avea un poem fără un poet care să-l fi scris, o lege fără cineva care s-o fi făcut, o pictură fără un pictor, sau un proiect fără cineva care să-l fi proiectat. Totuși, deși mulți necredincioși recunosc că un proiect are nevoie de cineva care să-l proiecteze, neagă faptul că natura a fost creată după un proiect care să facă necesară existența unui Mare Proiectant.

Disputa dintre persoana care crede în Dumnezeu și persoana care nu crede nu are în nici un fel de-a face cu dacă un proiect **are** sau nu nevoie de cineva care să-l facă. Mai degrabă este declanșat de întrebarea dacă natura a

fost sau nu constituită după un proiect care să facă necesară existența unui Proiectant. Iar aici intră în joc argumentul teleologic.

PROIECTUL DUPĂ CARE A FOST CONSTITUIT

Universul în care locuim funcționează după legi științifice exacte. Precizia planului Universului, și exactitatea acestor legi, permit oamenilor de știință să lanseze rachete pe lună știind cu siguranță că vor ateriza la o distanță de cel mult câteva picioare (0,3 metri) de ținta spre care au fost îndreptate. Tot asemenea precizie și exactitate le permit oamenilor de știință să prevadă eclipsele cu mulți ani înainte ca ele să se producă, sau să determine momentul în care va fi vizibilă din nou Cometa Halley.

Precizia, complexitatea și ordinea Universului nu pot fi puse la îndoială. Dar în vreme ce atei recunosc de bună voie că este foarte complex (și chiar și că este dispus într-o ordine evidentă), ei nu sunt dispuși să recunoască faptul că este constituit după un proiect, pentru că știu că un proiect intenționat ar cere existența unui Proiectant.

Există dovezi care atestă un plan? Ateii susțin că nu există asemenea dovezi. Credincioșii dimpotrivă, afirmă că există dovezi care trădează un proiect inițial și oferă următoarele informații care le sprijină afirmația.

Trăim într-un Univers înspăimântător de mare. În vreme ce limitele sale externe nu au fost încă măsurate, se estimează că are 20 de miliarde de ani-lumină în diametru (un an-lumină este distanța pe care o străbate lumina într-un an, mișcându-se cu mai mult de 186.000 mile pe secundă; un an-lumină înseamnă aproximativ 5.880.000.000 mile). Se estimează că există un miliard de galaxii în Univers, și aproximativ 25 de sextilioane de stele. Galaxia Calea Lactee în care trăim conține 100 de miliarde de stele, și este atât de întinsă încât, chiar la viteza luminii, ar fi necesari 100.000 de ani ca să fie traversată. Dacă facem o hartă și figurăm locul pe care-l ocupă Pământul în Galaxia Calea Lactee, și reprezentăm sub formă de două puncte Soarele și Pământul, despărțite de o incie (2,54cm) (deși pe o scară valorică o incie valorează 93 de milioane de mile - distanța ce desparte Soarele de Pământ), am avea nevoie de o hartă de cel puțin patru mile pentru a figura cea mai apropiată stea, și o hartă având 25.000 de mile pentru a ajunge la centrul galaxiei noastre. Fără îndoială, este un Univers destul de impresionant.

În vreme ce mărimea în sine este impresionantă, felul în care este constituit este și mai impresionant. Temperatura din interiorul Soarelui este estimată la circa 20 de milioane de grade Celsius. Pământul, însă, se găsește exact la distanța corectă de Soare pentru a primi cantitatea tocmai de căldură și de radiații care să susțină viața pe el, așa cum o vedem. Dacă Pământul ar fi mai aproape de Soare cu a zecea parte din distanța dintre el și acesta (cam 10 milioane de mile) ar primi mult prea multă căldură și radiații. Dacă Pământul

ar fi mutat doar cu 10% mai departe de Soare, ar primi prea puțină căldură. Oricare dintre aceste două situații ar însemna „sfârșitul lumii”.

Pământul se rotește în jurul axei sale cu 1.000 de mile pe oră la ecuator, și în mod simultan se mișcă în jurul Soarelui cu 70.000 de mile pe oră (aproximativ 29 de mile pe secundă), în vreme ce Soarele și sistemul său solar se mișcă prin spațiul cosmic cu 600.000 de mile pe oră pe o orbită atât de vastă încât s-a estimat că ar dura mai mult de 220 de milioane de ani doar să străbați o singură dată orbita. Este interesant, totuși, faptul că în timpul rotației sale în jurul Soarelui, se abate de la linia dreaptă cu doar a noua parte dintr-o incie (2,54cm) la fiecare 19 mile. Dacă abaterea ar fi de o optime dintr-o incie, ne-am apropia atât de tare de Soare încât am fi arși de vii; dacă abaterea ar fi de o zecime, am fi atât de departe de Soare încât am muri înghețați. Pământul se află la o distanță de aproximativ 240.000 de mile față de Lună, a cărei forță gravitațională produce mările oceanice. Dacă Luna ar fi mutată cu doar o cincime mai aproape, mările ar fi atât de puternice încât de două ori pe zi s-ar ridica deasupra majorității suprafeței continentale a Pământului cu aproximativ 35-50 de picioare (o treime dintr-un metru).

Ce s-ar întâmpla dacă viteza de rotație a Pământului ar fi înjumătățită, sau ar fi dublată? Dacă ar fi înjumătățită, anotimpurile ar fi dublate în lungime, lucru care ar duce la călduri atât de mari și temperaturi atât de joase în cele mai multe zone ale Pământului încât ar fi foarte greu (da că nu imposibil) să mai fie produsă îndeajuns de multă hrană pentru întreaga populație a Pământului. Dacă viteza de rotație ar fi dublată, lungimea fiecărui sezon ar fi înjumătățită, lucru ducând la aceeași diminuare a potențialului nutritiv al planetei. Pământul este înclinat pe axa sa cu aproape 23,5 grade. Dacă această înclinare ar fi redusă la zero, cea mai mare parte a apei de pe Pământ s-ar aduna în jurul celor doi poli, lăsând pe locurile unde au fost altădată întinse deșerturi. Dacă atmosfera ce înconjoară Pământul ar fi cu mult mai rarefiată, meteoriții ar putea lovi planeta noastră cu mult mai multă forță și frecvență, provocând dezastre mondiale.

Oceanele reprezintă un uriaș rezervor de umezeală care se evaporă și se condensează continuu, în acest fel căzând pe pământ sub formă de ploaie înviorătoare. Este un fapt binecunoscut că apa se încălzește și se răcește mult mai încet decât suprafețele solide ale Pământului, aceasta fiind explicația de ce regiunile deșertice sunt arzător de calde în timpul zilei și reci ca gheața în timpul nopții. Apa, în schimb, își păstrează temperatura mai multă vreme, și constituie un fel de sistem natural de reglaj pentru temperatură pentru suprafețele solide de pe Pământ. Temperaturile extreme ar fi mult mai greu de prevăzut decât sunt acum dacă aproximativ patru cincimi din suprafața Pământului n-ar fi acoperită cu apă. În plus, oamenii și animalele inhalează oxigen și exalează dioxid de carbon. Pe de altă parte, plantele absorb dioxidul de carbon și produc oxigen. Noi dependem de plante pentru ca să ne ofere

cantitatea de oxigen de care avem nevoie, și totuși deseori nu înțelegem că aproape 90% din oxigenul pe care-l respirăm provine de la micuțele plante din mări. Dacă oceanele de pe Pământ ar fi mult mai mici, în curând nu am mai avea aer pentru respirat.

Poate cineva să creadă că o persoană rațională va fi de acord că aceste cerințe exigente ale vieții au fost satisfăcute pur și simplu "accidental"? Pământul se află exact la distanța potrivită față de Soare; se află exact la distanța potrivită față de Lună; are exact diametrul potrivit; are tocmai presiunea atmosferică necesară; are exact înclinația potrivită a axei; are tocmai cantitatea potrivită de apă oceanică; are greutatea și masa potrivită; și așa mai departe. Din moment ce aceste numeroase cerințe au fost împlinite în toate segmentele vieții, ideea că asta s-a întâmplat "pur și simplu accidental" trebuie să fie respinsă imediat ca absurdă. Totuși, unii oameni încă mai susțin că Universul, Pământul și viața de pe Pământ sunt toate doar rezultatul unui accident norocos. Acum câțiva ani, în revista „Compendiul Științei” („Science Digest”), fizicianul John Gribbin, om de știință renumit pe plan mondial, a publicat un articol care a subliniat importanța unor lucruri cum ar fi cele menționate mai sus, pe care l-a numit totuși „Norocul pe care l-a avut Pământul!” Faimosul astronom britanic, domnul Fred Hoyle, totuși, a afirmat că ideea că hazardul și neorânduiala pot să dea naștere ordinii și unui lucru constituit după un proiect este la fel cu a spune că o tornadă poate mătura un cimitir de fiare vechi și monta în urma acestui fapt un Boeing 747 din toate resturile depozitate acolo. Improbabilitatea relevată de statistici a teoriei ca Universul a apărut "pur și simplu accidental" este zguduitoare. Singura alternativă este că a fost creat de un Dumnezeu-Proiectant Inteligent.

PLANUL CORPULUI UMAN

Cu mulți ani în urmă, savantul antic Augustin observa că „oamenii își îndreaptă atenția în afară ca să se minuneze de înălțimea munților, de valurile uriașe ale mării, de lungul curs al râurilor, de întinderea vastă a oceanelor, de mișcarea circulară a stelelor; și privirea li se oprește asupra lor înșile fără ca ei să se minuneze.” Într-adevăr, în timp ce cădem în uimire în fața atâtor priveliști uluitoare din Universul nostru nemaipomenit, deseori nu ne oprim deloc să descoperim plini de minunare ce creație extraordinară este corpul uman. Potrivit acelor care nu cred în Dumnezeu, corpul uman este rezultatul unui concurs de „împrejurări” norocoase, puse în mișcare de cei doi părinți mitici: „Tatăl Timp” și „Mama Natură.” Totuși această ipoteză nu se potrivește cu faptele reale pe care le cunoaștem. Putem aștepta, judecând lucrurile în mod rațional, ca o persoană să ajungă la concluzia că o capodoperă cum este corpul uman - cu modul său ingenios de funcționare și modul uimitor în care este constituit - este rezultatul unui noroc chior care s-a

manifestat în natură pe durata a milioane de ani, după cum sugerează atei? Sau am da dovadă de mai multă judecată să spunem că trupul omenesc este rezultatul proiectării voite a unui Mare Proiectant?

Trupul omenesc poate fi analizat pe patru nivele diferite. În primul rând, la nivel celular, care este cea mai mică formă a vieții. În al doilea rând, al nivelul țesuturilor (țesuturi musculare, țesuturi nervoase, etc.), care sunt grupuri de celule de același fel care au aceleași atribuții. Al treilea nivel este reprezentat de organe (inimă, ficat etc.), care sunt grupuri de țesuturi care lucrează împreună în armonie. Al patrulea nivel este cel al aparatelor (aparatură reproducătoare, aparatul circulator etc.), care sunt alcătuite din grupuri de organe care îndeplinesc anumite funcții ale corpului. Neavând spațiu să le analizăm (pe fiecare în parte) aici, vom arunca o scurtă privire asupra corpului omenesc ca un întreg care ne va îndreptăți să tragem concluzia că el reprezintă încununarea muncii unui proiectant inteligent.

Un trup omenesc este alcătuit din mai mult de 30 de tipuri diferite de celule (hemoglobule albe, hemoglobule roșii, celule nervoase, etc.), totalul lor atingând numărul de aproximativ 100 de miliarde de celule la un adult obișnuit. Aceste celule au diferite forme și mărimi, și îndeplinesc funcții multe și diferite. De exemplu, anumite celule - cum ar fi spermatozoidul - sunt atât de mici (fiecare având lungimea de 0,05 mm) că într-o majusculă a literei "O" a unei mașini de scris standard încap 20.000 de astfel de celule. Unele celule, dispuse spate-n spate ar avea lungimea de doar o incie (2.54 cm) dacă ar fi luate 6.000 laolaltă. Totuși, toate celulele corpului uman, puse spate-n spate, pot să acopere Pământul cu aproape două sute de straturi așezate unul peste altul. Chiar și cea mai mare celulă a corpului uman, ovulul, este incredibil de mică, având diametrul de doar 0,01 inci (cm). Celulele sunt alcătuite din trei părți principale. În primul rând, fiecare celulă are o membrană celulară care o acoperă. În al doilea rând, în interiorul celulei se află o citoplasmă tri-dimensională - o substanță apoasă conținând organite specializate. În al treilea rând, în citoplasmă se află nucleul care conține cea mai mare parte din materialul genetic și servește ca un centru de conducere al celulei. Membrana celulei are aproximativ 0,06 - 0,08 dintr-un micrometru, și totuși permite transportul selectiv spre înăuntru și spre în afara fiecărei celule.

În interiorul citoplasmei se află în jur de 20 de reacții chimice care au loc simultan, fiecare celulă conținând cinci componente majore pentru: (1) comunicare; (2) eliminarea resturilor; (3) hrănire; (4) reparații; și (5) reproducere. În această substanță apoasă se află microorganisme cum ar fi mitocondriile (peste 1000 la o celulă în multe cazuri) care-i oferă celulei energie, și ribozomii, care sunt fabrici în miniatură care produc proteine. Particulele Golgi înmagazinează proteinele produse de ribozomi în vreme ce lizozomii din citoplasmă funcționează ca unități de eliminare a resturilor.

Nucleul este centrul de conducere al celulei, și este despărțit de citoplasmă printr-o membrană nucleară. În interiorul nucleului se află aparatul genetic al celulei (cromozomi și gene conținând acid dezoxiribonuclei - ADN). ADN-ul este o supermoleculă care transportă informația codată pentru a fi imitată de către celulă. Dacă ADN-ul de la o singură celulă umană ar fi mutat din nucleu și îndreptat (în celulă el are o formă de spirală), ar avea lungimea de aproximativ trei picioare și ar conține cam trei miliarde de **biochemical steps** (cunoscuți sub numele de "perechi de bază"). S-a estimat că dacă toate celulele de ADN dintr-un om adult ar fi puse spate în spate ar ajunge până la Soare și înapoi (186 de milioane de mile sau kilometri) de 400 de ori.

Este de asemenea demn de observat faptul că molecula de DNA are abilitatea de a face un lucru pe care noi, oamenii, nu-l putem face încă: adună informația codată în format chimic și apoi folosește un agent biologic (ARN) pentru a o decoda și a o activa. Tehnologia umană încă nu a înțeles cum să realizeze codări chimice. Dacă ar fi scris în limba engleză, ADN-ul unei singure celule umane ar putea umple un set de 1000 de volume de enciclopedia având fiecare câte 300 de pagini. Tot atât de uimitor este faptul că toată cantitatea de informație genetică necesară pentru a reproduce întreaga populație umană (aproximativ șase miliarde de oameni) ar putea încăpea într-un spațiu de o optime de incie pătrată. Carl Sagan, regretatul evoluționist de la Universitatea Cornell, a scris în Enciclopedia Britanică acum câțiva ani că o singură celulă bacteriană conține un miliard de fragmente de informație. Pentru a sublinia cât de multă informație înseamnă asta, doctorul Sagan a arătat că dacă o persoană s-ar apuca să numere toate literele din toate cuvintele tuturor cărților din cea mai mare bibliotecă din lume (peste zece milioane de volume), numărul total ar fi de un trilion de litere. O singură celulă conține prin urmare aceeași cantitate de informații pe care o înmagazinează toate cărțile la un loc din cea mai mare bibliotecă din lume, care are mai mult de 10 milioane de volume! Oamenii cu judecată recunosc că nici una dintre cărțile dintr-o asemenea librărie „nu a apărut pur și simplu”. Mai degrabă fiecare dintre ele este rodul inteligenței și al unui plan minuțios.

Prin urmare, ce mai putem să spunem despre uimitorul cod genetic pe care-l găsim în ADN-ul fiecărei celule? Complexitatea unei molecule de ADN - laolaltă cu incredibila masă de informație codată chimic pe care o conține - dovedesc că această „supermoleculă” nu putea să apară pur și simplu ca urmare a unui noroc chior. Un Proiectant Inteligent este ceea ce indică dovezile.

Planul după care a fost constituit „regatul animalelor”

PLANUL ÎN ÎMPĂRĂȚIEI ANIMALE

Mulți dintre cei care studiază păsările și dintre cei ce iubesc animalele au început să iubească și să aprecieze planul evident după care a fost constituită lumea naturală. Următoarele paragrafe vor prezenta doar două exemple de constituire după un plan complex pe care le găsim în regatul animalelor.

Pasărea cu un Termometru în cioc

Ne amintim cu toții că atunci când eram bolnavi ni s-a luat temperatura cu un termometru. Uneori a trebuit să ținem termometrul sub limbă circa 60 de secunde. În schimb, cum tehnologia a avansat, termometrele mai noi au fost modificate în așa fel încât pot fi introduse în ureche, trebuindu-le doar câteva secunde să măsoare temperatura. Însă, în Australia există o pasăre numită pasărea sălbatică mallee (mallee fowl) care are un termometru incorporat ei care este mult mai precis decât acelea pe care oamenii le folosesc pentru a-și afla temperatura.

Când vine timpul ca femela mallee fowl să facă ouăle ca să le clocească, masculul sapă o groapă în pământ și adună o movilă mare de bețe și frunze în groapă. Acoperă această grămadă cu nisip, uneori făcând o movilă cu înălțimea de un picior. Cu nisipul deasupra, frunzele și bețele încep să putrezească, lucru care produce căldură. Masculul face o gaură în vârful movilei, în care femela depune un singur ou. Cam după o săptămână; el va face o altă gaură și femela va mai depune un ou. Acest proces are loc până când vor fi cam 18 ouă în cuib.

De mai multe ori pe zi, masculul își bagă ciocul în grămadă. Apoi își scoate limba, care este un atât de bun termometru încât poate măsura o schimbare de temperatură de o zecime de grad. Dacă în interiorul movilei este prea cald, mai scoate o parte din nisip. După aproximativ șapte săptămâni de incubație, puii ies din ou.

Cum de mallee fowl știe temperatura potrivită la care trebuie să stea ouăle? Cum de știe că frunzele putrezite acoperite cu nisip vor produce căldură? Cum poate limba sa să măsoare schimbări de temperatură de o zecime de grad? Este simplu - pasărea mallee fowl a fost făcută după un plan. Și existența unui plan cere existența unui Proiectant!

Un cărăbuș cu o bombă în pânțece

Cărabușul - bombardier este o altă ființă care este făcută după un plan incredibil. Are două camere pentru depozitare, câte una pentru fiecare parte a corpului. Într-una dintre camere depozitează peroxidul de hidrogen. În cealaltă cameră, păstrează preparatul chimic numit hidrochinonă. Când cele două sunt păstrate separat, ele sunt complet inofensive. Dar dacă un dușman atacă mica gănganie, el amestecă cele două substanțe chimice într-o cameră centrală a corpului său în care sunt păstrate enzimele (care măresc viteza reacțiilor chimice).

Drept rezultat, chimicalele formează lichide și gaze care se încălzesc până la punctul de fierbere--212 grade Fahrenheit. Cărăbușul împroașcă amestecul clocotit și caustic prin două deschizături aflate în partea din spate a corpului său care funcționează asemenea a două mici tunuri pentru a-l „bombarda” pe atacatorul său. Bum! Substanțele chimice explodează, dușmanul este învins, iar căărăbușul va merge mai departe.

Vă puteți imagina pe cineva încercând să explice toată această structură complicată printr-un „proces al unei evoluții norocoase care s-a desfășurat în natură pe parcursul a milioane de ani?” Adevărul este că doar o proiectare inteligentă poate explica modul prin care căărăbușul este capabil să producă substanțele chimice potrivite, să știe să le păstreze separate, se le adauge enzime și să arunce amestecul exploziv în fața dușmanului.

CONCLUZIE

Singurii oameni care nu pot înțelege implicațiile constituirii după un plan sunt aceia care „L-au refuzat pe Dumnezeu în cunoștința lor” (Romani 1.28). Asemenea oameni pot spune că „nu există cineva care a făcut tot ce există după un plan”, dar argumentele lor nu sunt convingătoare. Nu poți avea o poezie fără a avea poetul, sau o lege fără cineva care s-o fi făcut. Nu poți avea un tablou fără un pictor, sau o melodie fără un compozitor. Și, la fel de sigur, nu poți avea un plan voit fără un proiectant. Planul după care este constituit Universul - de la întregul Univers imens până la celula minusculă - este evident și este suficient pentru a putea trage concluzia cerută de legea rațiunii: Dumnezeu există!

Întrebări - Lecția 3

ADEVĂRAT SAU FALS

Scriveți “A” pentru ADEVĂRAT sau “F” pentru FALS în spațiile libere de dinaintea următoarelor afirmații.

___ 1. Teleologie înseamnă pur și simplu scop sau plan.

___ 2. Dacă Universul pare constituit după un plan, atunci trebuie să existe cineva care să-l fi proiectat.

___ 3. Luate ca un întreg, există suficiente dovezi care dovedesc
g, există suficiente dovezi care dovedesc

existența lui Dumnezeu.

___ 4. Uneori un lucru constituit după un plan nu are un proiectant.

___ 4. Uneori un lucru constituit după un plan nu are un proiectant.

onstituit după un plan nu are un proiectant.

___ 5. Universul în care locuim funcționează pe baza anumitor legi
locuim funcționează pe baza anumitor legi
naturale.

___ 6. Pământul se găsește la distanța tocmai potrivită față de Soare
te la distanța tocmai potrivită față de Soare
care să permită apariția și dezvoltarea vieții.

dezvoltarea vieții.

___ 7. Corpul uman este alcătuit din celule, țesuturi, organe și aparate.
alcătuit din celule, țesuturi, organe și aparate.

___ 8. Oamenii au învățat cum să codifice chimic informația.
t cum să codifice chimic informația.

SOLUȚII MULTIPLE

Încercuiți răspunsurile corecte.

ți răspunsurile corecte.

i răspunsurile corecte.

recte.

1. Dacă Universul pare să fie constituit după un plan, atunci ceea ce l-a
provocat este care dintre următoarele?

fie constituit după un plan, atunci ceea ce l-a provocat este care
dintre următoarele?

(a) Un accident

(b) O explozie uriașă

(a) Un accident

(b) O explozie uriașă

O explozie uriașă

- (c) Un proiectant (d) O particulă micuță
d) O particulă micuță

2. Luată împreună, dovezile demonstrează că în Univers există care
2. le demonstrează că în Univers există care
dintre următoarele?

- (a) Plan (b) Nu există un plan

Există un plan

- (c) Ordine, nu un plan (d) Plan accidental
an (d) Plan accidental

3. Pământul se găsește în care galaxie?

3. care galaxie?

4.

- (a) Snickers (b) Plutonice

Plutonice

- (c) Stratul Roșu (d) Calea Lactee
) Calea Lactee

4. Pământul se află la ce distanță de Lună?

4. distanță de Lună?

- (a) 24.000 de mile (b) 240 de mile

0 de mile

- (c) 240.000 de mile (d) 2.400.000 de mile
400.000 de mile

5. Care dintre părțile ei componente este centrul de control al celulei?

5. componentă este centrul de control al celulei?

- (a) Nucleul (b) Membrana celulară

Membrana celulară

- (c) Citoplasma (d) Organitele

6. Care moleculă poate înmagazina informații codate chimic?
magazina informații codate chimic?

(a) Țesutul (b) Celula

elula

(c) ADN-ul (d) Oxigenul

ASOCIAȚI nul

ASOCIAȚI

Combinați fiecare idee cu afirmația care o definește (completați litera corectă în spațiul liber corespunzător fiecărei cifre).

re idee cu afirmația care o definește (completați litera corectă în spațiul liber corespunzător fiecărei cifre).

e idee cu afirmația care o definește (completați litera corectă în spațiul liber corespunzător fiecărei cifre).

afirmația care o definește (completați litera corectă în spațiul liber corespunzător fiecărei cifre).

1. ___ Acceptă doar concluzii sprijinite A.

Universul de dovezi adecvate

uzii sprijinite A. Universul de dovezi adecvate

2. ___ Scop sau plan B. Apa

___ Scop sau plan B. Apa

B. Apa

3. ___ Funcționează pe baza unor legi C. Corpul

uman

naturale exacte

za unor legi C. Corpul uman

naturale exacte

4. ___ Acoperă patru-cincimi din D. Legea

Raționalității

Acoperă patru-cincimi din D. Legea

Raționalității

imi din D. Legea Raționalității

suprafața Pământului

ântului

5. ____ Alcătuit din 30 de tipuri diferite de celule E. Ateu

tipuri diferite E. Ateu
de celule

6. ____ Conține informație codată chimic F. Pământ
ne informație codată chimic

e codată chimic F. Pământ
codată chimic F. Pământ

7. ____ Neagă faptul că există o proiectare G.
Teleologie

voită în Univers
istă o proiectare G. Teleologie
voită în Univers

8. ____ Se găsește la dist7. ____ Neagă faptul că există o proiectare G. Teologie

Se găsește la dist7. ____ Neagă faptul că există o proiectare G. Teologie

7. ____ Neagă faptul că există o proiectare G.
Teologie

voită în Univers

8. ____ Se găsește la distanța tocmai potrivită H.
Moleculă ADN

față de Soare care să permită existență
vieții

Completați spațiile libere

ile libere

e

1. Dacă Universul prezintă _____ , atunci trebuie să fi avut un _____ .

ă _____ , atunci trebuie să fi avut un _____ .

2. _____ prezintă _____ .

3. Deci, _____ trebuie să fi avut un _____ .

4. Universul în care trâm funcționează folosind _____
stiințifice

_____ .

3. Deci, _____ trebuie să fi avut un _____.
4. Universul în care trăim funcționează folosind _____ științifice _____.
5. Galaxia _____ în care trăim conține mai mult de 100 _____ de stele.
6. Pământul se rotește în jurul _____ sale cu viteza de 1.000 _____ pe _____ la ecuator.
7. _____ este o supermoleculă care poartă informația _____ pentru _____ celulei.

NUMEROASELE FEȚE ȘI CAUZE ALE NECREDINȚEI

De ce mulți oameni, a căror inteligență este evidentă, preferă să creadă că nu există Dumnezeu? Omenirea se mândrește cu libertatea alegerii de care se bucură. Ființele umane sunt agenți morali liberi cărora li s-a dat dreptul să facă propriile lor alegeri. Fiecare persoană decide ce vrea să poarte ca îmbrăcăminte, ce dorește să mănânce și unde vrea să meargă. Dar, în primul rând, fiecare persoană hotărăște ce vrea să creadă (în cine sau în ce vrea să creadă). Un discurs rostit de personajul biblic din Vechiul Testament Iosua ne ajută să înțelegem cât de liber este fiecare dintre noi să alegă dacă vrea sau nu să creadă în Dumnezeu. Vorbind poporului evreu acum câteva mii de ani, Iosua a spus: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15). Ceea ce voia să spună Iosua nu putea fi pus într-o formă mai clară: evreii, la fel ca oricare alt popor sau ca toți oamenii, se bucurau de libertatea alegerii dacă să creadă sau nu în Dumnezeu.

Libertatea, cu toate acestea, aduce după sine responsabilitate. Cu libertatea de a alege, vine și responsabilitatea de a gândi cu grijă, de a alege cu înțelepciune și de a acționa cu hotărâre. Prin urmare, este o

responsabilitate a fiecărei ființe umane să recunoască, să creadă și să se supună **adevărului**.

FETELE NECREDINȚEI

De-a lungul istoriei, mulți oameni au hotărât să nu creadă în Dumnezeu. Ei au purtat diferite nume: atei, liberțugetători, agnostici, necredincioși etc. În această lecție vom analiza anumite tipuri de necredincioși.

Ateii

Cuvântul „ateism” înseamnă „fără Dumnezeu.” Ateul este o persoană care spune că nu există Dumnezeu. Carl Sagan a fost unul dintre cei mai faimoși atei din lume. El a rezumat doctrina ateistă atunci când a declarat: „Cosmosul este tot ce există, a existat sau va exista vreodată.” Un ateu este cineva care spune deschis că nu există Dumnezeu.

Oricum, este mult mai ușor pentru o persoană să-și spună ateu decât să explice de ce a ales să nu creadă. Pentru **a ști** că nu există Dumnezeu, cineva trebuie să cunoască **absolut tot ce este** și se întâmplă în Univers, pentru că lucrul pe care nu îl știe ar putea fi exact faptul că Dumnezeu există. De exemplu, dacă o persoană are o cămașă deosebită cu dungi albastre, nu ar putea demonstra că nu există o altă cămașă în lume exact la fel cu a sa decât dacă ar vedea toate celelalte cămăși din lume. Ateul nu poate dovedi că Dumnezeu nu există, pentru că el nu poate ști toate lucrurile care pot fi știute, asemenea celui cu cămașa cu dungi albastre, care nu poate vedea toate celelalte cămăși care există.

De fapt, adevărul în această problemă este că majoritatea ateilor nu se bazează deloc pe dovezi factice. Sunt atât de porniți împotriva ideii de Dumnezeu, încât resping sau ignoră dovezile ce indică faptul că El există. Isaac Asimov, un alt ateu faimos, a spus odată: „Din punct de vedere emoțional sunt ateu, dar bănuiala mea că Dumnezeu nu există e atât de puternică, încât nu vreau să-mi pierd vremea căutând-o.” Ateismul nu reușește să contraargumenteze dovezile cu privire la existența lui Dumnezeu, și nu poate oferi o alternativă viabilă la credința în El.

Agnosticii

Cuvântul „agnostic” înseamnă „fără cunoaștere.” Agnosticii nu susțin fățiș că Dumnezeu nu există. În schimb, afirmă că nimeni nu poate ști dacă Dumnezeu există sau nu, pentru că pur și simplu nu sunt suficiente dovezi pe care să se sprijine o asemenea concluzie. Prin urmare, în esență agnosticismul spune: „Eu nu știu, tu nu știi, nimeni nu știe, și nimeni nu poate ști dacă există

(un) Dumnezeu.” Agnosticii adesea subliniază faptul că omul nu poate ști totul, și că nu a fost niciodată capabil să-l „găsească” pe Dumnezeu cu mintea și mijloacele sale puține. Prin urmare, sugerează agnosticul, oamenii ar trebui să-și întrerupă căutarea. Ceea ce agnosticii nu reușesc să înțeleagă este că acest concept ar trebui să fie valabil de ambele părți. Adică, omul ar trebui să fie incapabil să stabilească o legătură cu Dumnezeu iar Dumnezeu ar trebui să fie incapabil să stabilească o legătură cu omul. Dar Dumnezeu nu se află în situația de a fi incapabil să stabilească o legătură cu omul, pentru că El nu este limitat de aceleași constrângeri ținând de timp și de cunoaștere cum sunt oamenii. Un Dumnezeu nemărginit ar putea să-și facă simțită prezența către noi oricând ar voi și nu este nimic care să-l împiedice să facă asta. Mai mult, există dovezi clare că El a făcut asta deja. Pretenția agnosticilor că „nu putem ști” nu este în realitate decât o mască pe care și-o pun pentru a ascunde faptul că își dau seama că există dovezi suficiente (pe care ei nu le pot nici arăta ca nefiind concludente, nici dezminți) care stabilesc existența Domnului. Poate că agnosticii nu-L pot găsi pe Dumnezeu pentru același motiv pentru care un hoț nu găsește un polițist!

Scepticii

Scepticul este o persoană care **se îndoiește** că există Dumnezeu. Definiția standard din dicționar este foarte edificatoare, descriind scepticul ca fiind cineva care crede în „doctrina că adevărata cunoaștere sau cunoașterea într-un anumit domeniu este relativă și care are îndoieli cu privire la principiile religioase de bază.” Observați că scepticul nu afirmă că știe că nu se poate ajunge la Dumnezeu (așa cum fac agnosticii), ci mai degrabă „nu este sigur.” Scepticul nu este pregătit să accepte nimic în afară de ceea ce poate fi verificat empiric (adică folosind cele cinci simțuri). Pentru sceptic, prin urmare, știința devine singura metodă validă de a „demonstra” orice. Din moment ce Dumnezeu nu poate fi văzut, gustat, auzit, atins sau mirosit, scepticii spun fie că El nu există, fie că nu poate fi foarte important chiar dacă există. Oricum, ceea ce susține scepticul este greșit, fiindcă până și el „știe” că există unele lucruri care nu pot verificate prin metode științifice. Știința nu va putea niciodată să analizeze sau să explice lucruri ca dragostea, ura, amărăciunea sau bucuria. Știința nu va fi niciodată în stare să explice de ce un om într-un tranșeu în timp de război se aruncă deasupra unei grenade să o acopere cu trupul său pentru a salva viețile colegilor săi soldați. Partea tristă este că scepticul a plătit un preț mare din cauza scepticismului—respingerea și abandonarea unora dintre cele mai importante și mai prețuite concepte ale omenirii. De ce? Pentru ca să poată spune: mă îndoiesc că există Dumnezeu.

Necredincioșii

Necredinciosul este o persoană care nu numai că refuză să creadă în Dumnezeu Însuși, dar mai este pe deasupra și intolerant, și le este împotriva în mod activ celor care cred. Necredincioșii încearcă să-L combată pe Dumnezeu și fac tot ce le stă în putere pentru a condamna religia. Necredinciosul disprețuiește Biblia și pe Dumnezeu, și pe oricine crede în ei.

CAUZELE NECREDINȚEI

Până acum, am trecut în revistă câteva categorii de oameni care nu cred în Dumnezeu. Dar de ce anume refuză ei să creadă în El? În restul lecției, ne propunem să analizăm câteva din motivele necredinței în Dumnezeul biblic.

Înclinația de a fi împotriva lui Dumnezeu

Nu încapе îndoială că mulți oameni nu pot crede în Dumnezeu (le vine greu să creadă în Dumnezeu), pentru că mintea lor este înrăuită de o tendință care-i face să fie împotriva Lui. Această tendință interioară este un lucru la care unii s-au referit numind-o „prejudecata necredinței.” Un autor a formulat această idee astfel: „Unul dintre motivele semnificative și de la sine înțelese pentru care necredinciosul rămâne necredincios este pentru că **lui îi place așa**. De fapt, orice dovadă venind din indiferent care sursă și fiind oricât de convingătoare, nu reușește să-l facă să-și schimbe poziția dacă inima sa este predispusă **împotriva** dovezilor și **către** necredință.”

Uneori, oamenii suferă de prejudecăți extreme, mai ales când e vorba de credința în Dumnezeu. Relația lor cu Dumnezeul biblic se desfășoară doar printr-un cadru ce îngustează perspectiva, al unei tendințe de împotrivire față de El. Dumnezeul creștin este absolut incompatibil cu ei, pentru că El reprezintă o amenințare la adresa dorințelor și ambițiilor omului. Cu alte cuvinte, voința omului este pe un curs de coliziune cu voința lui Dumnezeu. O asemenea situație duce în mod inevitabil la un conflict de interese. Unii oameni, se pare că, preferă mai degrabă să moară în păcat decât să trăiască în supunere.

Întrebări—Lecția 1

ADEVĂRAT SAU FALS

Scrie "A" pentru ADEVĂRAT sau "F" pentru FALS în spațiile libere de dinaintea afirmațiilor.

- _____ 1. Mulți oameni inteligenți din zilele noastre nu cred în Dumnezeu.
- _____ 2. Unul dintre subiectele principale din Biblie sunt rezultatele nefaste ale necredinței.
- _____ 3. Dumnezeu este responsabil pentru deciziile greșite luate de om.
- _____ 4. Libertatea nu aduce niciodată cu sine responsabilitate.
- _____ 5. Un ateu este o persoană care spune sunt că mai mulți zei.
- _____ 6. Mândria este una dintre cauzele pentru care oamenii nu cred în Dumnezeu.
- _____ 7. Părinții nu-i pot influența niciodată pe copiii să nu creadă în Dumnezeu.
- _____ 8. Orice tip de educație este un lucru îngrozitor.

SOLUȚII MULTIPLE

Încercuiește răspunsul corect.

1. Care dintre următoarele nu este o cauză a necredinței?

(a) Creșterea	(b) Educația deficitar
(c) Citirea Bibliei	(d) Imoralitate

2. O persoană care spune: „Eu nu știu, tu nu știi, și nimeni nu poate ști dacă există Dumnezeu” este:

(a) Agnostic	(b) Necredincios
(c) Ateu	(d) Sceptic

3. Care dintre următoarele nu este ceva pe care știința empirică se bazează pentru a analiza lucrurile?

- (a) Atingerea (b) Mirosul
(c) Vederea (d) Sentimente

4. Care tactică a necredinței se ghidează după ideea că „toată lumea o face așa că și tu trebuie s-o faci”?

- (a) Imoralitatea (b) Presiunea exercitată de părerea majorității
(c) Influența părinților (d) Mândria

5. Durerea uneori poate fi folositoare atunci când ne ajută să facem care dintre următoarele lucruri?

- (a) Să-L blestemăm pe Dumnezeu (b) Să nu credem în Dumnezeu
(c) Să mergem la doctor (d) Să fim nemiloși cu alții

COMPLETAȚI SPAȚIILE LIBERE

1. Libertatea aduce întotdeauna după sine _____ .
2. Este mult mai _____ pentru cineva să-și spună ateu decât să _____ de ce a ales să fie ateu.
3. Mulți oameni nu cred în Dumnezeu pentru că dacă ar face asta, ar trebui să-și _____ modul de _____ .
4. Mulți _____ din zilele noastre cred că singura cale să descoperi care este adevărul este prin observații _____ .
5. Ideea că _____ este determinat de părerea _____ sau de votul majorității este _____ .
6. Faptul că _____ a fost supus la durere și suferință demonstrează că Dumnezeu ne _____ .

COMPLETAȚI VERSETELE BIBLICE (versiunea Cornilescu)

1. Psalmul 14:1: „ _____ zice în inima lui: <<Nu este _____ !>> S-au _____ oamenii, fac _____ urâte.”
2. Apocalipsa 21:8: „Dar cât despre fricoși, _____ , scârboși, ucigași, _____ , vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți _____ , partea lor este _____ , care arde cu foc și pucioasă, adică _____ a doua.”
3. Proverbe 29:15: „Nuiua și certarea dau _____ , dar _____ lăsat de capul lui face _____ sale.”
4. Iosua 24:15: „Și dacă nu găsiți cu _____ să slujiți Domnului, _____ astăzi cui vreți să _____ : sau _____ căroră le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre _____ , eu și mea vom sluji _____ .”
5. Romani 5:8: „Dumnezeu Își arată _____ față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă _____ , Cristos _____ pentru noi.”

După ce ați răspuns la întrebări detașate și trimiteți-ne înapoi pagina cu întrebările pentru verificare, iar noi v-o vom returna împreună cu lecția următoare, pe care o veți primi gratis. Vă rog, va trimiți la:

Splai Blahui nr. 31, bl. B4, ap. 30
Iasi 6600

Numele _____

Adresa _____

Orașul _____ Țara _____

Codul poștal _____ Data _____

Copyright © 2001 - Apologetics Press, Inc.

Pavel le-a adus aminte de creștinii de la Roma din primul secol celor care, „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate, ca să facă lucruri neîngăduite” (Romani 1:21-28). Problema despre care au scris apostolii nu a fost o neputință de a accepta ceea ce este **necunoscut** (textul din Romani indică în mod clar că aceștia au fost oameni care puteau să **știe**, și chiar au știut despre existența Domnului). Mai degrabă, a fost o problemă cauzată de refuzul de a **accepta** ceea ce poate fi **cunoscut**—adică realitatea existenței lui Dumnezeu.

Cei la care s-a referit Pavel aveau o atât de puternică prejudecată împotriva Domnului, închisă în ei, încât **au refuzat** să-L aibă pe Dumnezeu în „cunoștința” lor. Această situație, l-a făcut pe apostol să scrie (inspirat de Duhul Sfânt) că „s-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1:22). În folosirea lui biblică, cuvântul „nebun”, în general nu înseamnă „persoană lipsită de inteligență,” și cu siguranță nu este folosit aici însemnând așa ceva. În schimb, termenul poartă cu el o judecată morală și religioasă, după cum este cazul în Romani 1. Acesta este motivul pentru care psalmistul (iarăși,

fiind inspirat) a scris că „nebulul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!”” Dacă „frica Domnului este începutul înțelepciunii” (Psalmul 111:10), atunci, dimpotrivă, nebunia își trage obârșia din respingerea Domnului. Isaia s-a referit la un om ca un nebun, a cărui minte urzește nedreptatea „ca să lucreze în chip nelegiuit” (Isaia 32:6). Tendința de a te împotrivi lui Dumnezeu a devenit prin urmare, una dintre cauzele de bază ale necredinței care, fără îndoială, explică de ce autorul cărții „Evrei” a avertizat: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să **n-aibă o inimă rea și necredincioasă** care să vă despartă de Dumnezeu cel viu” (Evrei 3:12).

Influența exercitată de părinți și de educație

Cu siguranță, una dintre cele mai puternice influențe exercitate asupra oricărei ființe umane sunt părinții. La drept vorbind, mamele și tații nu numai că sunt primele influențe în viața unui copil, dar sunt de asemenea și influențe continue. S-a spus că mintea unui copil e ca un jelu, și că tot ceea ce trebuie să facă părinții este să pună în ea „ingredientele care dau gust bun” înainte să se „întărească.”

Sarcina de a pune în mintea unui copil doar ce este bun este grea și cere multă răbdare. Este un proces ce se derulează 24 din 24, clipă de clipă, în continuu—când stai cu copilul, când mergi cu mașina, când luați masa împreună și chiar când vă uitați la televizor (vezi Deuteronomul 6:6-7). Uneori, educarea unui copil poate fi realizată prin învățatură, de aceea părinții sunt încurajați să-i crească „în mustrarea și învățatura Domnului” (Efeseni 6:4). Alteori, poate fi făcută prin disciplinare, după cum autorul „Proverbelor” a observat când a poruncit: „Nuiaua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale” (29:15).

Uneori, totuși, părinții nu le însuflă copiilor credința în Dumnezeu. Chiar se întâmplă să-i învețe să nu creadă în El. Dacă un copil îl vede pe părintele său că nu îi pasă de Dumnezeu sau că este sceptic cu privire la toate dovezile în legătură cu existența lui Dumnezeu, acel copil e foarte probabil să devină și el la fel de indiferent sau de sceptic ca părintele său. Starea spirituală a națiunii întregi a fost afectată negativ din cauza faptului că părinții nu i-au învățat pe copiii lor să acorde importanța cuvenită credinței în Dumnezeu.

Educația

Cu siguranță, una dintre cele mai importante cauze ale necredinței este educația precară. Educația solidă este o unealtă minunată care poate fi folosită pentru a fi „construite” comunități sau națiuni mai bune. Dar unele tipuri de educație sunt dăunătoare—nu numai pentru indivizi, ci și pentru societăți. Orice tip de educație, care urmărește să distrugă credința în Creatorul divin (Dumnezeu), este un sistem negativ care poate duce numai la ruină. Oricât de

trist ar fi, tipul de educație care se face în multe școli publice este de natură să distrugă credința în Dumnezeu. Unul dintre principalele mijloace folosite pentru a distruge această credință este predarea teoriei evoluției organice (teoriei evoluționiste). În ultimii 25 de ani, evoluția a fost predată ca un fapt științific în multe școli primare, gimnaziale și licee, ba chiar și în colegii sau facultăți. Acest fapt a dus la situația că mulți studenți și elevi cred în această teorie, fără să fi avut contact cu dovezile (ce se opun acestei teorii) care demonstrează că o mult mai bună explicație a originii Universului și a locuitorilor lui o reprezintă crearea acestora de către Dumnezeu. Iar asta fiindcă multe din lecțiile din manuale și mulți dintre profesori prezintă teoria evoluționistă ca pe ceva „în care cred toți oamenii de știință reputați.” Acceptarea conceptului naturalist al evoluției duce în mod automat la pierderea credinței în Dumnezeu.

Imoralitatea

Mulți oameni nu cred în Dumnezeu pentru că dacă ar crede ar trebui să schimbe felul în care trăiesc. Acești oameni deseori păcătuiesc prin faptul că sunt homosexuali, lacomi, adulteri, sau fac alte lucruri care sunt împotriva învățaturii lui Dumnezeu. Din momentul în care ei devin conștienți că există Dumnezeu, își dau seama de asemenea că există și niște lucruri pe care Dumnezeu vrea ca ei să le facă și altele pe care El vrea ca ei să nu le facă. Ei nu-și doresc un Dumnezeu care le spune ce să facă, așa că, pur și simplu aleg să creadă că nu există Dumnezeu. Psalmul 14:1 spune asta cât se poate de clar: „Nebunul zice în inima lui: <<Nu există Dumnezeu!>> S-au stricat oamenii, fac fapte urâte.” Unul dintre cele mai răspândite motive pentru care oamenii aleg să nu creadă în Dumnezeu este pentru că nu vor să renunțe la felul păcătos în care trăiesc.

Materialismul științific

Trăim în vremuri în care știința conduce și-i vedem realizările pretutindeni și în fiecare zi. Știința a reușit să facă lucruri minunate- cum ar fi eradicarea variolei, faptul că omul a ajuns pe Lună, prevenirea poliomielitei și prelungirea duratei de viață a omului. Totuși, din moment ce ar trebui să fim recunoscători pentru pașii înainte pe care i-a făcut știința, ar trebui de asemenea să înțelegem cât îi datorează știința lui Dumnezeu. În Geneză 1:28, Dumnezeu i-a spus omului „să umple pământul și să-l supună.” Cu siguranță, această afirmație este piatra de temelie, sau cartea științei.

Și totuși, unul dintre cele mai mari obstacole în calea credinței în Dumnezeu este atitudinea că știința a făcut cumva ca Dumnezeu și credința în El să pară niște lucruri învechite. Mulți oameni de știință din ziua de azi susțin că **singurul** mod în care poți descoperi ceva este pe calea observațiilor

empirice. Dacă un lucru nu poate fi studiat pe calea celor cinci simțuri, atunci fie nu e important, fie nu există. Bineînțeles, din moment ce Dumnezeu nu poate fi descoperit cu ajutorul celor cinci simțuri, pentru mulți oameni de știință (și pentru alții ce au adoptat acest mod de a privi lucrurile) El nu există sau nu este foarte important chiar dacă există.

Presiunea exercitată de părerea majorității intelectualilor

Nu este plăcut să fii privit ca fiind prost, tâmpit, ignorant sau cretin. Totuși, aceste apelative au fost aplicate unor oameni care au vrut să-și apere credința în existența lui Dumnezeu și în conceptul biblic al creației. Mii de oameni foarte inteligenți sunt oameni de știință, și mulți dintre ei cred în teoria evoluționistă. Ideea care a fost sugerată, prin urmare, este că „toți oamenii inteligenți” cred în această teorie. La urma urmei, cum ar putea atâția oameni foarte inteligenți să se înșele?

Totuși, ideea că adevărul este determinat de părerea celor mai mulți sau de votul majorității este greșită. Un lucru poate fi (și de multe ori chiar este) adevărat chiar dacă este acceptat de numai un mic număr de oameni. De fapt, succesele științei au apărut numai pentru că cercetătorii au ținut la descoperirile lor, și au crezut în ele chiar împotriva părerii majorității de dragul adevărului. Numai pentru că milioane de oameni cred ceva nu înseamnă și că acel ceva este adevărat. Dacă un lucru este adevărat, dacă este afirmat de un milion de ori, asta nu-l face mai adevărat, iar dacă e fals, dacă este spus de un milion de ori nu devine mai puțin fals.

Răul, durerea și suferința

O altă cauză frecventă a necredinței este existența răului, durerii și a suferinței în lume. Dacă există un Dumnezeu atotputernic, și dacă El este bun, atunci de ce li se întâmplă atâtea lucruri rele unor oameni nevinovați (cum ar fi bebelușii)? Mulți au abandonat credința în Dumnezeu din cauza prezenței suferinței în viața lor sau în viețile celor apropiați suferinței. Unii și-au pierdut copiii, alții au șoptit ceea ce ei cred a fi rugăciuni cărora nu li s-a dat nici un răspuns, iar alții și-au văzut cel mai bun prieten luat de lângă ei. Martori ai acestor tragedii teribile, ei au hotărât că Dumnezeu nu se poate să existe, deoarece dacă ar fi existat, atunci fără îndoială că El ar fi făcut ceva pentru a împiedica aceste lucruri.

Iată aici un scurt răspuns la această problemă. Când Dumnezeu a creat totul, Și-a spus că este foarte bine (Geneza 1:31). Totuși, primul cuplu (Adam și Eva) a păcătuțit împotriva lui Dumnezeu și a adus în lume durerea și suferința. Dumnezeu le-a lăsat întotdeauna ființelor umane dreptul de a alege. El nu i-a creat pe oameni să fie ca niște roboți cărora nu le este permis să aleagă. Suferința ce există în zilele noastre în lume este rezultatul folosirii în

mod greșit a libertății alegerii, atât de către generațiile trecute cât și de către cea prezentă.

Mai mult, sunt momente când suferința este de fapt chiar necesară. Gândește-te la bărbatul al cărui piept începe să palpite pe măsură ce are un atac de cord, sau la femeia pe care o doare într-o parte la începutul crizei de apendicită. Durerea de multe ori ne trimite după doctor pentru ca să prevină sau să vindece boala. De asemenea, durerea și tragediile îi ajută pe oameni să-și dezvolte unele dintre cele mai prețuite de societate trăsături de caracter: curajul, eroismul, sacrificiul de sine și multe altele.

Faptul că până și Isus, în calitate de Fiu al Domnului, a fost supus durerii și suferinței (Evrei 5:8; 1 Petru 2:21...) demonstrează faptul că Dumnezeu îi iubește pe cei pe care i-a creat. Dumnezeu ar fi putut să ne abandoneze dorințelor noastre păcătoase dar, în loc să facă asta, „Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi prin faptul că, pe când noi eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

CONCLUZIE

De prea multe ori „înțelepciunea omului a înlocuit-o pe a lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 1:18-25), făcându-i pe mulți să-și piardă drumul bun pe care erau în ceea ce a devenit una dintre cele mai îngrozitoare și totuși una dintre cele mai frecvente tragedii din zilele noastre. Prețul plătit de oameni pentru a fi instruiți din punct de vedere intelectual, dar ignoranți din punct de vedere spiritual—pierderea sufletului—a fost mult mai mare decât ne-am fi putut imagina vreodată.

Domnul este fericit și gata să-i ajute pe cei care în zilele noastre trăiesc în necredință cinstită. El a oferit destule dovezi pentru ca ei să poată crede. Dar aceia care refuză să creadă în Domnul în ciuda dovezilor? Apostolul Ioan a spus: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este iadul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

Publicat inițial în limba engleză cu titlul: „The Many Faces and Causes of Unbelief” de Bert Thompson, Ph.D. și Kyle Butt, M.A. Tradus în limba română cu permisiunea Apogetics Press, Inc.
Traducere: Andrei Irimia și Maria Granic.

